

tunda sai, ei olnud ka mitte „kivise“ südamega ega halastamata, n'agu neid enamiste sõaajal on. Ta pööris koha ümber, läks wankre juurde, tõi säält kaks terwet leiba ja hää tüki liha ning andis seda selle naisele, kes nüüd seda sõameest ja Sumalat pisarsilmil südamest tänas.

Seda lugu oli see soldat ka oma naisele kodu kirjutanud ja ütelnud: „Ma usun seda tõeste, et Sumal selle waeße naise palwet on kuulnud, ja wõtab ka teie palweid kodus kuulda, mis teie minu pärast Tema poole saadate! Sest, kust sõda läbi käib, sääl on ikka kõigesuurem häda ja nälg!“

Süia juurde lisame mõned sõnad neile noorte meestele maanitsuseks, kes alles kroonu teenistusesse astuwad: mõtelge selle pääle, mis see sõamees tegi, ärge olge mitte armutumad waeße hädaliste wastu, siis päästab Sumal ka teid surmast ja hukatusest.

Ka on weel teisi Preisi sõamehi sellel ajal mitmedelle head teinud. Mõni soldat, kellele wiina anti, rüüpas küll pudelist ka, pani siis

laua pääle ja pistis kuldraha pudeli põhja alla ja läks isi oma teed. Mõned teised jagaswad oma kroonu leiba nälginud waeßtele ja jättsiwad omad kõhud tühjakõ, ja kõik, kes nõnda tegiwad, hoidis Sumal waenlase kuulide eest ja läksiwad pärast rahutegemist kodu oma naise ja laste juurde, kus suure rõõmupisaratega, Sumalat tänades wastu wõeti. Need aga, kes armutumal wiisil waeße rahwale waewa tegiwad, neid riisusiwad ja nende majad ära põletasiwad, jäiwad kõik enamiste lahingi platsile; sest Sumal ei olnud nendega. — Seda pidagu igaüks meeles ja wõtku õpetust; sest: „kudas sa lükkad, nõnda see läheb.“

Ühe aidamehe poja õnnetusest.

Üks S. mõisa aidamees, P. maakonnas, saatis oma 13 aastase poja, kirjaga ühte teise mõisa, mis säält 25 wersta eemal oli. Poiss läks rõõmuga teele, kanikas leiba karmanis